

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
23 Ianuarie st. v.
4 Februarie st. n.

Ese in fie-care dumineca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 4.

ANUL XIX.

1883.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$,
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România 25 lei.

M ă r u l .

ericit e cel ce 'n a sa moșioră
Lucră fără grige cu-ai sei trăgători !
Astfel cântă lira când odineoră
Adoră poetul pe agricultori.
Câtă bucurie!
Câtă veselie!
Când se respătește munca la moșie !

În pregiurul casei — curte și grădină,
Car și plug și vite, tôte 'n rënd precis,
Șura și granariul și cămara-i plină,
Stau în abundență ca 'ntr'un Paradis .
Holde resărite,
Rituri înverșite;
Ce-ți lipsește-acuma ție, fericite ?

Într'o ți serină și de sərbătore
Ese-afar' bărbatul cu nevastă-sa,
Și se pun pe ierba verde la recóre
În poiana casei d'a se recreá .
Ce mai ție line!
Ce frumos și bine!
Dacă după muncă și odihna vine.

Și vorbind de multe și de câte tôte,
Despre 'ndestulire, dragoste și dor,
Tinera nevastă iecă-te că scóte
Cu-o zimbire dulce măr din sinișor ;
Ce măr de minune!
Ce mai treburi bune
Face mărul esta — nu se póte spune !

Nevéstica 'mparte mărul drept în două,
Și o jumătate soțului o dá ;
Mieđu-i ca cristalul, suncul par' că-i róuă,
Tinera păreche 'n măr se delectá .
Tocm'asă făcuse
Eva când deduse
Lui Adam strămoșul mărul ce-l seduse.

Amëndoi mânăucă mărul cu plăcere,
Și rămân pe urmă simburii din el ;
Ier' bărbatul ție: „Draga mea muțere,
Să ști lim aicia un mic simburel!

Ca să créscă mare,
Mărul ce resare
Să ne fie cândva pentru ad umbrare !“

Țelina se sapă și se face stratul,
Și semința întră 'n prospétul pământ,
Apoi se 'ngrădește sadului și patul,
Și se recomândă Domnului pré sfânt.
Astfel se scutește
Și se ocrotește —
Germenele fraged până se 'ntărește .

Trece timpul, trece, trece cu iuțime,
Simburile ietă-l c'a și resărit !
Prinde rădăcină, și din adâncime
Cătră ceriu înalță vèrful ascuțit.
Până când s'a face
Mare și capace
Să producă frupte după cum ni place ?

Merișorul tiner încă e selbatic,
Ca să se prefacă într'un nobil soiu —
Mugure-i aduce din măr prescuratic
Și se cultivéză fragedul altoiu.
Mărul înfrunzește,
Crește și 'nflorește,
Și se miră lumea ce frumos rodește.

Merele pe ramuri pintre frunze dese
Roșii ca bujorii pomu 'mpodobesc ;
Fluturii și paseri par' că-s înțelese
Pe 'ntrecut' acia tôte se 'ntălesc.
Ierá copilașii
Și ei drăgalașii
Jos pe la tulpină jócă d'a ostașii.

Dacă copilașii au făcut bătaie
Și-au învins cu totul pe Napoleon,
Mama lor li-aduce mere, și le taie
Cërta lor în două ca un Solomon .
Astfel o matrónă
Pace europénă
A făcut sub mărul nostru din poiaună.

Dacă dintre fete cea mai mare soră
Se gătește să se ducă 'n sat la joc,
Ia un măr la sine pentru cel ce 'n horă
O-a jucat mai sprinten, cu mai mare foc.

Asta istorie
Apoi cum se știe
Póte se producă și căsătorie.

Junele când merge séra 'n șețetóre
Și dá la vr'o Venus mērul cel frumos,
Sē vedeți din asta cértă și rancóre,
Numai Paris știe ce periculos
Este adevérul
Décă-l spun cu mērul,
Juno și Minerva-i smulg din cap și pērul.

În ajunul đilei sfântului Vasile
Aloat se face și se coc scoverđi ;
Și din mēr aduce una din copile
Pentru prorocie ramurele verđi.
Din scovarda care
O ia fēta mare
Ese că la véră dēnșa nuntă are.

Primăvéra vine, mērul înflorește
Și amorczata merge d'a pândi.
Pintre frunđe cērcă flori și le găsește
Și doritul încă iēcă-te-l aci.
Numai mērul știe
— Și de nu le scríe —
Câte mai vorbiră ei de prorocie.

Într'o đi de véră lumea se invită,
Socri, nuni și vornic, chiemători, nuntași ;
Că din casă fēta mare se mărită,
Și se ține nuntă de boeri frunțași.
Vornicul cel mare
Dup' a sa chiemare,
Pregătește mērul cel de sērbătóre.

Merge drept la pomul care-i în poiană,
Caută și taie tērșul mai stufoș,
Și-l împodobește cu pantlici, corónă,
Cu colaci și frupte și cu flori frumos.
Mēru 'n poieniță
Perde-o ramuriță,
Dar o perde vesel pentr'o copiliță.

Vornicul cu mērul pe nuntași adună,
Și pornind cu lotii, se duc la altar,
Imnul Isaiei cāntă și 'mpreună
Pe cei doi preotul cu cerescul dar.
Mire și mirésă
Se rentorn acasă
Și sub pom nuntașii toti se pun la mēsă.

Lângă mēsa 'ntinsă cāntă lăutarii,
Fetele feciorii 'n horă se 'nvērtesc.
După ce sosiră mai târđiu terfarii,
Tinerii cu multe daruri se cinstesc.
Vornicul în line,
Ca un Bachus vine
Mēru-l dá la tineri -- fie-le de bine!

A 'ncetat lauta, nunta se 'ncheiară,
Tinera păreche încă s'a retras.
Și d'asupra porții crēnga se 'mplāntară,
Ásta-i semnul nunții care-a mai ramas.
Dar în loutr' un mire
Simte fericire,
Când la pept mirésa-l strīnge cu iubire.

Asta sērbătóre se mai repețește
Până când toți pruncii s'au căsătorit.
Mērul din poiană pentru toți gătește
Câte-o ramurică de sērbătorit.

Astfel și nepoții,
Apoi strănepoții,
Din mēr bucurie vor avé cu toții.

Intr'o đi de tómnă caldă și frumósă
Sub tulpină zace un bētrân unchias ;
Ochii lui se 'ncurcă 'n frunđa cea stufoasă,
Ce o mișcă vēntul lin și drăgălaș.
Fruptele ee-anină,
Par că i se 'nchină
Celui ce sādise mērul din tulpină.

Fruptele și frunđa se prefac în āngeri,
Ce-i deschid o pórtă, pórta dela raiu.
Iēr sub mēr rēsună vaiete și plāngeri.
Că un bun părinte nu mai are graiu.
El cu cherovimii
Și cu serafimii
Și-a luat locașul d'asupra 'nălțimii.

Iēr s'adună multă lume prin poiană,
Că vré sē petrecă pe cel reposat ;
Pe sub mēr e 'ntinsă mēsa de pomană
În onórea celui demn de adorat.
Mērul încă plānge
Lacrimi de sânge,
Că din el acuma vērful i se frānge.

Mērul plin de frupte și la 'ngropăciune
E stindardul cel mai tainic și mai sfânt ;
De viatic pentru reposat se pune
Și se 'nfige crēnga peste-a lui mormēt.
Ásta-i mărturie,
Toți căți trec sē știe,
Unde zace bravul lāng' a lui soție.

A sosit și iérna cu ger și ninsóre,
Și-a 'nvēlit și crēnga cea de pe mormēt ;
Ale nóstre đile trec ca și o flore,
Tóte le inghite recele pāmēt.
Numai fapta bună,
Știe sē mai pună
Celui demn pe frunte vecnica cunună.

De pe crac cădură și s'amestecară
Prin țérina gropii un mēr sánētos ;
Și din el resare de cu primăvéra.
Crește și se 'naltă iēr un pom frumos.
Iétă c'o sēmēnță,
— Fragedă ființă —
Pune monumentul de recunoșcință.

Cei ce trec pe drumul dela 'ngropătóre
Și privesc la pomul cel înalt și 'ntins,
Véd pe trunchiu în scórfă tainica scrisóre
Pusă prin natură de acest cuprins :
— Cel ce-aicea zace,
Odihnéscă 'n pace !
Binecuvēntat e cel ce bine face !"

— Iēr tu ce ești încă călătoriu pe lume,
Iai esemul dela locul cesta sfânt,
Num' așa-ți remāne 'n urma ta un nume,
Și vei fi fericite și după mormēt,

Dacă 'n moșiōră
Lâng' a ta căsciōră
Ai sădit și pomul ce-ți va fi comōră !

— Puneți dară, puneți, mulți pomi prin grădine
Și 'naintea casei mērul de decor !
Stare și avere, ȕile dulci, serine,
Vază și onōre, patrie, amor,
Tōte le 'mpreună
Plant' acēsta bună ;

Mērul din poiană-i datină străbună.

1882.

Ioan cav. de Puscariu.

Î n p e n s i o n .

— Copie de pe natură. —

(Fine.)

Noi ne uităm ca spăriose la salonul bine iluminat și decorat sērbătoreșce și pășim cu frică pe parchetul seu lunecos ca ghiata. Apoi porunci stăpāna sē deschidă și celelalte uși ale salonului, se aprinseră lumirile în salele vecine și totul avea un aspect plin de mōrșat.

Noi se retrăgeam într'un colț al salonului și primam de smerenie cum încetul pe încetul se adună pușculișul invitat. Acuș veniā mama, acuș vre-o cunoscută seu rudă a cutărei fete, acuș mai veniā cāte un student; dar noi stăteam grāmăduță în colțul nostru și aruncam numai cāte o privire furișată studenților, cari erau cōpați în ușa salonului și ne priviau necurmat. Nici unul nu cutezā însē a se apropiā de noi; pentru cā ei și ei erau tinerei, abiā studenții gimnasiști, abiā cāci învēțau cum sē-și ținā mānile și nu prē erau cābaci în mānuirea vorbei. Dar pentru ca sē nu observe cineva acēsta, își făceau mereu de lucru cu tocmitura cravatei, cu regularea frisurei, cu tragerea mānușilor, cāci e de prisos a mai spune, cumcā acești domnișori erau în cea mai strictă toaletă de salon.

Colo dupā opt cēsuri veniā dl H. înmānușat și înfracat de-ți erā frică sē te atingi de el; și cum a venit dēnsul și noi și studenții am mai prins curagiu. El îndatā a invitat pe cavaleri, sē-și alēgā jucātore și ei brr asupra grāmădii ca sē nu întārșie cumva, veți bine cā cāt au stat în ușā, n'au lucrat alta decāt au judecat pe care s'o apuce mai nainte. Și braț la braț făceam o preumblare pășind cu frică pe parchetul lunecos.

Conversația mergea la început cam greu și se restringea la referințele școlare ale ambelor părți. Dar cānd a resunat valsul „Serenadei” din cōrda simpatică a violei, perplexitatea tinereilor părechi a dispărut și s'au aruncat vesele în sbor cu tot focul juneții lor. Mai târșiu veselie erā generală și de ce trecea din vreme, gurile deveniau mai indiscrete, iēr inimile de și nu se destānuiau, se înțelegeau împrumutat.

Pe la miezul nopții s'a întins mēsa lui Pārjol, cāci bucate sūnt acele, ce le aduc mamele pentru fetele lor îndepārtate de casa părintēscă. Studenții s'au pus la mēsă și dați nepoții lui Flāmānșilă cu nādejde, cā cine șcie cānd s'a mai nimeri așā de bine ca astādi

Dupā paușā mai începeam odatā jocul și jucam pānā diminēta.

Dar dōmne, despre diuā, cānd a ȕis Tanzmeisterul: destul, cānd au ascuns țigani viōrele și s'au strecurat printre public afarā, ne-a cuprins o māhnire amarnică și cuvēntul de adio erā o sentință plină de desnādjduiri.

A dōua ȕi eram obosite și perite de joc, iēr ini-

mile ne erau sfāșiate de dor; tōtā casa ne părea pus-tie, tōte bucuriile de mai nainte ne păreau sarbede și neconținut urmāriam cu gāndul nostru un chip, cātrā care sufletul avea o atragere plină de dragoste. Și de atunci începēnd noi cele sburdalnice eram fete aședate. smerite și chiar târșiu dupā ce uitam chipul fără mușteți al studentului, ședeam cēsuri întregi pierdute cu gāndul într'o contemplare plină de farmec, și doriām ceva, despre ce nu ne puteam da socotēlā. Cāci aceea erā vremea, cānd începusem și noi a cātā prin șerele veciniciiei un ideal neperitor, cāruiā sē-i incredințām fericirea vieții nōstre sufleteșci. Și fără sē șcim pentru ce. cāntam adese-ori aceste strofe ale lui Alesandri :

Tu care ești pierdută în nēgra vecinicie .
Stea dulce și iubitā a sufletului meu
Și care-odiniōrā luciai atāt de vie,
Pe cānd eram în lume tu singurā și eu.

O blāndā mult duiōsā și tainică luminā,
În veci printre steluțe te catā al meu dor
Ș'adese ori la tine. cānd nōptea e seninā
Pe plaiul nemuririi se 'nalță c'un lung sbor.

Și în fantasticele nōstre inchipuiri ne ajutā primāvēra, ce atunci își desfācea mugurii și cāntecul passerilor viōse de rața sōrelui din rēsărit. Iēr cānd soșiā maiul vesel, petreceam tōtā vremea liberā în grādinā, botezam copacii cu numele studenților dela balul din carnaval și speranța dulce a unui viitor māndru ni se incuibā în inimā.

Dșōra ne ducea cānd și cānd la maiial și ne mai dādea odatā ocașie a ne înalni cu studenții cei rumeni la fațā; pentru cā pe cultura socială punea stăpāna pensionului pond mare.

Și precum astādi, așā și atunci nici o petrecere de peste an nu avea atātea farmeci ca maiialul, cānd cāntecul filomelei din crāng se amestecā cu sunetul plăcut al muzicii și pieptul respirā cu nesaț aerul curat și dātator de viețā din păduri.

O țin minte bine, cā la un maiial biēta Eugenia, o copilā ca de 17 ani, se îndrāgostise pānā în tālpi; își pierduse tōtā linișcea sufletēscā și trandafirii pāliserā în obrazii sei rotunșii. Și adese-ori se sculā dupā svērcoliri nenumerate din patul seu de chinuri și eșind afarā în miez de nōpțe se puneā pe treptele din marginea casei și priviā posomoritā la luna, ce lunecā fără grigi pe bolta nemārginitā a cerului. În depārtare se aușia orācāitul broșticeilor, iēr încolo linișcea nopții erā mōrșentalā, grierul adormise, iēr vēntul tăcea molcom și frunța nu se legānā; numai cāte odatā se aușia cāte un sunet de pași despre partea zidului celui lung, care sunet crescea neconținut, apoi slābiā iērāș din ce în ce, pānā se pierdea în adāncimea nopții.

Eugenia tresāriā la acest sunet, dar decā trecea, se linișciā iērāș și numai suspinele sale conturbau tăcerea. Ea își luā niște foi de acat, le rupeā pe rēnd ȕicēnd în gāndul seu : Me iubeșce, nu me iubeșce, me iubeșce, nu me iubeșce” și decā pe foia din urmā se nimeriā : me iubeșce, un zimbet de îndoiēlā i trecea pe fațā, iēr decā foia ȕicea : „nu me iubeșce”, lacrimā și suspinā din greu.

Dela o vreme o străbātea recēla și trimițēnd pe rața lunei o sārutare chipului iubit se întorcea în pat. unde udā perinele cu lacrimi și în sfērșit obositā de sbuciumare adormiā . . .

Noi astelalte āncā nu ne lāsam mai slabe. În serile de vērā ne preumblam mereu pe lāngā gardul despre uliță și în linișcea serii vorbiam cam cu glas, fiind cā de, la uliță pe lāngā acelaș gard se plimbau studenții. Noi fetele ne făceam vesele și rideam cu ho-

hot pronunțând nume cunoscute, ier studentii respundeau cu câte un suspin nădușit. Unul mai fără cap a aruncat odată o scrisorură legată de o petricică, dar séu în infierbentarea dragostii séu din precauțiune nu a scris nici o adresă, nici nu și-a scris numele. În scrisóre eră o declarație de amor documentată după matematică; dar noi fetele ține-te la certă, că cui e trimisă scrisóreă? După o certă de câteva zile ne-am învoit sé rupem scrisóreă în bucăți și fie-care fetă sé capete câte un petec. Și aceste petece le-am păstrat cine știe până când.

Pe lângă tóte aceste, când veniau părinții sé ne mai vedă, scăpam câte-o lacrimă de bucurie, rideam fără cumpăt și nu ne aflam locul de vesele și doriām sé mergem și noi acasă. Pentru că de, în noi abia începea lupta între iubirea părintescă și între o iubire, ce nu putea sé se limpedescă încă. Și eră departe, sé avem acea puternică convingere morală, ce o avea Florica când dicea lui Miron :

Atuncea nu-mi mai este nimica sfânt pe lume,
Căci tu-mi ești tată, mamă, avere, ném și nume!

Din și în și trecea vremea și se apropia sfârșitul anului școlastic cu examenul. Și câte lucruri erau peste an nici unul nu ne eră atât de urit și nici unuia nu-i purtam atât de mult frica ca examenului.

Ș'apoi chiar că nici nu eră glumă!

Sala eră decorată și întocmită spre acest scop, noi fetele eram îmbrăcate de sêrbătóre și un public ticsuit, între care vedeai mamele, părinții, ba chiar câte un student din carneal, ne privia tóte mișcările. În sala vecină erau espuse lucrurile de mână cu numele fie-cărei fete pe un bilet prins de obiecte.

Cu inima cât un purice, frunđărind mereu prin cărți așteptam începutul și de câte ori auđiam ușa tresăriam și aruncam o privire repede în partea aceea spre a ne convinge decă nu e directorul. În sfârșit ietă-l sosia și densul întovărășit de profesori. Directorul eră un om mic, nu pré gros, cu ochielari mari pe nas, ce reflectau luminișul spre noi de câte ori mișcă cu capul și acest luminiș ne săgetă până în inimă.

Profesorii erau fôrte afabili; ei începeau a esamina lucruri mai grele, dar când vedeau, că nu pré merge, prin o întorsetură cu spirit ne aduceau de odată la cele mai ușore întrebări și nici pentru o clipă nu ne scoteau din „domnișoră”; ier directorul nu avea altă de lucru decăt sé dică mereu: fôrte bine, fôrte bine! Când bieta fetă nu se putea scóte din incurcală, directorul o dădea într'un glas incuragător: Domnișoră dragă, nu te incurcă! și totdeuna sé sfârșia bine lucrul.

Publicul ascultă cu mulțumire, numai pe fețele studentilor observai un fel de îngâmfare, care par că dicea :

— Ce mai lucru, pe noi sé ne vedeți și-apoi sé diceți, că-i știință!

Decă se termină esaminarea din studii, venia dl Misch la pian călcând iute și flusturând aripele fracului. Invitá prin un zimbet dulce ca din întâmplare pe cea mai desteră fetă la pian și o poftia sé cânte. Dl Misch în tot decursul cântării stătea nemışcat ca o statuă cufundat par că în esaminarea esecutării, ier la sfârșit când publicul erumpea în aplause el zimbia arătându-și dinții și se inchina până la pământ. Dădea apoi brațul dșorei și spunându-i vorbe de curtenire, o conducea la locul seu.

După această urmă cântarea vocală, o fetă declamă **ancă** o poesie și dl director prin o cuvântare solemnă, în care laudă zelul trei Baudet, laudă sirguinta

nostră incurăgiându-ne tot mai mult, incheia examenul. Atunci întreg publicul eșia în sala vecină sé vedă lucrurile de mână, noi căutam fețele studentilor și le diceam la rëndul nostru cu sumeție: Voi nu știți așa!

Pe la amied se ducea întreg publicul și toți veniau de ne gratulau stringându-ne mâinile; ier noi eram mândre de nu mai puteam.

A dóua și ne împărțiau profesorii testimoniile și până nu le aveam în mâni ne apucă din nou frica, de și șciam bine, că rele nu puteau fi; și nu puteau fi rele, fiind că nu le eră iertat profesorilor, sé le scrie așa. L'au pus pécatele odată pe unul sé scrie calculi rei unei domnișore și-apoi sé veđi plâns ce a făcut fetă, de l'a tăiat mila pe profesor și a scris altul — bun.

Cu acest act se incheia desevêșit anul școlastic; mai așteptam câteva zile, ca sé ne recreăm, apoi când venia mama séu tata cu trăsura ne luam adio dela prietene, sărutam mâna domnișorei și esiam iute fără sé ne mai uităm îndêrpt. Cu bucuria 'n suflet și cu zimbetul pe buze plecam acasă, la casa părinților, ce o părăsisem înainte cu dece luni și care atât de mult o doriām.

Acasă ne purtam cu multă băgare de sémă, pentru ca sé pótă dice lumea: Se cunoșce, că a fost în pension! Dar fără a mai ține sémă de poruncile domnișorei, lăsam pêrul pe frunte, întrebunțam cosmetice și ne parfumam de miroșiam ca rozele.

Vacanțele le petreceam cum póté sé le petrecă în casa părintescă un copil, care a fost multă vreme de parte de părinți, de frați și de surori și care peste puțină vreme avea ierăș sé se instrăineze.

Colea prin octombre ne pachetam ierăș lucrurile și cu aceeaș trăsură mergeam a continua cultivarea inimii și desvoltarea acelor talente, ce ~~aveau sê ne aducă~~ folose în viața noastră de mai târđiu. Dar acum, de și eram măhnite, nu mai plângeam, fiind că de șciam bine, că și acolo lume e, ómeni sânt și puțină distragere încă nu lipseșce.

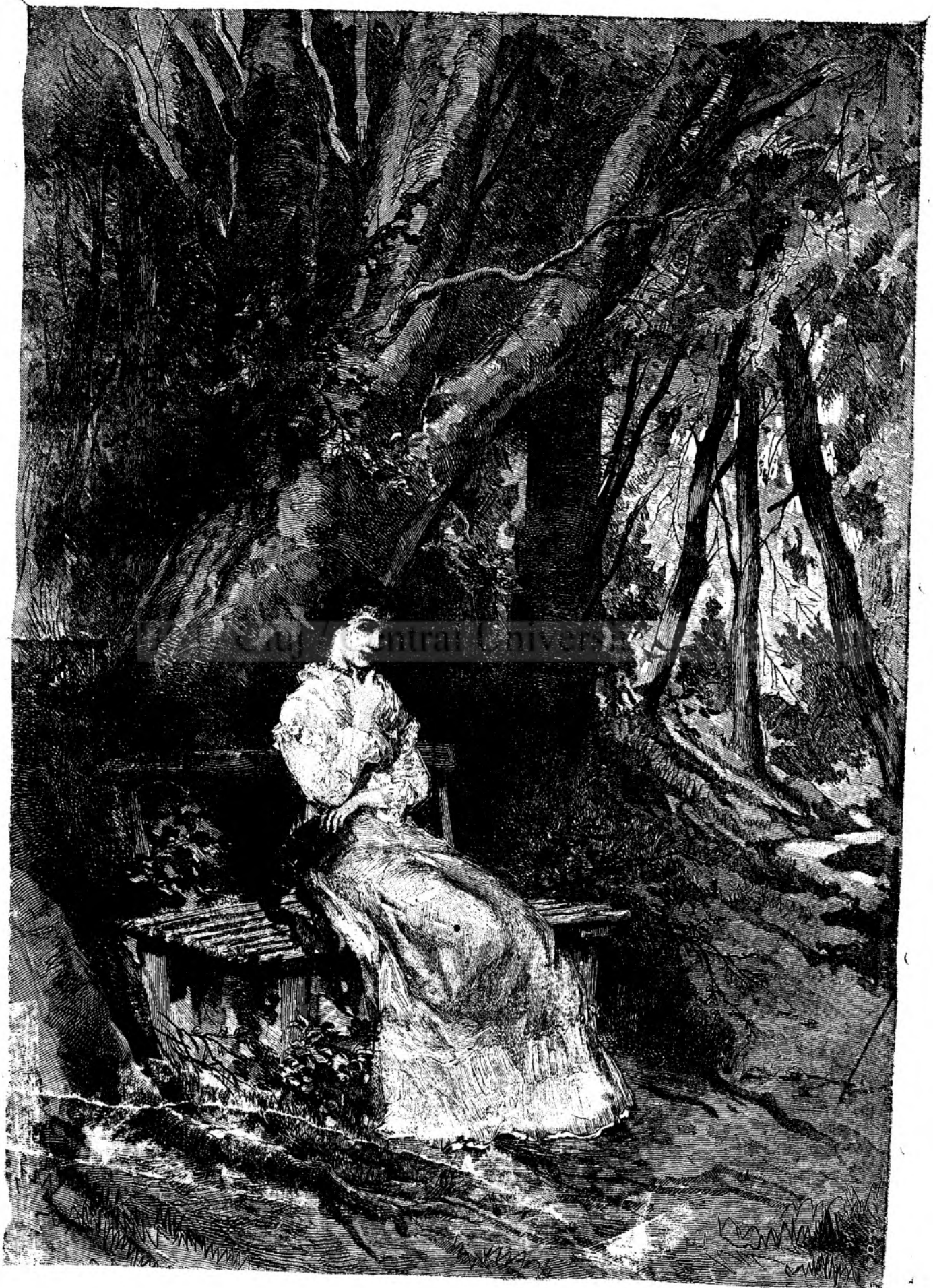
Întâlnindu-ne prietenele cele vechi, ne spuneam pătaniile de peste ferii, înșiram petrekerile, la care am fost, numiam domni, cu care am făcut cunoștință, pieptenam cu mare nevoie pêrul de pe frunte îndêrpt și peste puțin ne întroduceam ierăș în viața de mai nainte, continuând a lucră la tabloul plăcut al viitorului.

Dar de, fete tinere cu inima simțitóre ca frunđa plopului, când vedeam tótna cu negurile sale, când călcam frunđa îngălbenită cu picidorele și auđiam cărăitul doios al gruhelor, ce în formă de ic treceau de asupra capetelor noastre și se duceau dela noi, pentru ca sé-și caute o patrie mai bună și mai priitóre, o melancolie îndoielnică ne cuprindea sufletul și tótă imaginea viitorului, la care atăta vreme lucrasem se ștergea precum se șterg marginile unui munte îndepărtat în ceta amurgului. Atunci remâneam ierăș fără nădejdi cu inima pustie precum eră natura fără frunđa verde și fără cântec de pasere. Și numai când zăriam fulgii de zăpadă jucând prin aer tresăriam și așteptam cu sete o și voioșă . . . . .

III.

Cam așa petreceam noi în pension, cam aceste ne erau necazurile și cam cele înșirate desfêțările. Și de-și tótă vremea, cât am fost acolo, doriām sé eșim pentru totdeuna din el, când am simțit că se apropie vremea plecării, m'a cuprins o durere tainică și fără sé știu pentru ce, doriām, sé mai rămân la die Baudet.

Și nu voiu uitá nici odată durerea nemărginită, ce

Primul roman.

mi-a cuprins inima, când am vădut caii prinși la trăsură și sluga a dus coferele să le așeze. Mama stătea gata de plecare și me chema, căci vremea era târzie. Eu cu lacrimile în ochi am sărutat de a rândul prietenele și le-am pretit să-mi scrie, ier când am sărutat mâna trei Charlotte și ea sărutându-me pe frunte mi-a dis: „Purtă-te bine copila mea și adă-ți aminte câte odată de mine”, am izbucnit într'un plâns sbuciumător, m'am întors cătră un părete și cu ochii acoperiți de o batistă stăteam inlemnită fără să simțesc decât o văpaie ardetore în pieptul meu zdrobit. Fetele au început și ele a plânge, domnișora lăcrimă tare și chiar mama mestecă prin bucuria, ce o avea că me duce a casă lacrimi de durere, impresionată de acea jalnică scenă.

În sfârșit m'a apucat mama de mână, am eșit afară și când am tras porța în urma noastră, am auzit ierăș scârțitul ei sfâșietor și am tresărit puternic. Într'o clipă mi-a trecut atunci prin minte totă viața petrecută între zidurile, ce atunci părăsiam și indoiela și nesiguranța într'un mod nou de viețuire mi s'a încuibat în suflet.

Trăsura a plecat și eu întorceam mereu capul, să mai vėd odată fața posomorită a pensionului, până cocicșul a dat pe o uliță în dreapta și l'am pierdut din vedere...

De atunci au trecut mulți ani, dar amintirile acelei vieți sânt încă puternice în sufletul meu și de multe ori, când șed lângă lėgănul copilașului cãntându-i lin și nctetșor: „Nani, nani puicșor”, me pierd pe nesimțite cu gândul în acele țile pline de farmec și ochii mi se umplu de lacrimi, căci ele au trecut pentru a nu se mai întorce...

Domna G. tăcu obosită; damele tăceau și ele și în ochii tuturor strălucia câte-o lacrimă limpede ca cristalul, ier pe fetele lor a sburat un suspin ușor.

Eu sorbii odată din cėșca cu teă, ce o uitasem și în fumul unei mici țigaretete, aprinse mai nainte cu permisiunea damelor, am vėdut un gând, care astăd e îndeplinit.

I. T. Mera.

Carpenu.

— Din Botanica populară română. —

Românii din unele părți ale Bucovinei spun și cred că *Carpenu* (lat. *Carpinus Betulus* L. germ. die Weissbuche, Hage- oder Heimbuche,) ar fi un arbore necurat, de ore-ce *Ucidă-l-crucea* s'ar fi spēndurat odinoră de dēnsul, și prin acest mijloc nu numai că ar fi devenit lemnul lui, ci de atunci în cōce s'a făcut așă de așos, sucit și vėrtos ca nime să nu-l pōtă cu 'nlesnire despica și întrebunță ca pe alți arbori.

Alții din contră spua și cred că Diavolul mai totdeuna, când tună și trāsneșce și când e urmărit de cătră Sânt-Ilie ca să-l trāsneșcă, pentru că-și bate joc de dēnsul, se ascunde de grabă în vre-un carpēn, unde Sânt-Ilie nu pōte apoi nimică să-i facă, de-ar tună și trāsni ori și cât ar voi, de ore ce Carpenu il scuteșce de tot rēul, ce i s'ar putē întâmplă.

Acēsta credință fōrte vechie a dat cu timpul nașcere nu numai la multe alte credințe despre Carpēn, ci încă și la o mulțime de datine.

În șirele următore voi vom arēlă tot ce am auzit și șcim până acuma despre acest arbore prē bine cunoscut.

Fiind că Carpenu, după credința poporului român, e un arbore necurat, de-aceea cei mai mulți români dela țeră nu vor nici odată să dureze case din lemnul lui, temēdu-se ca să nu fie cercetați și supērați de *Ucidă-l-petrile*. Și decă-l și întrebunțeză la facerea ore-și căror obiecte, apoi acestea sânt mai cu semă numai suluri și osii la care, cōrne la plug și toporișce la topōre. Însē mulți ēnși nici toporișce nu se încumetă a face dintr'ēnsul, de ore ce, după cum spun și cred românii din ținutul Dornei, omului aceluia, care va tăia într'o iernă c'un topor, a căru toporișce e de lemn de Carpēn, toporișcea acēsta i suge tot sangele din vine. Și cumcă intru adevēr se 'ntēmplă acēsta sugere de sange, se pōte, după credința lor, îndată cunōșce de pe aceea, că puind primăvėra toporișcea respectivă să ardă, pe cānc la un capēt arde, pe atunci prin celalalt capēt iēsă sange.*

Tot din cauza aceea că Carpenu e un arbore necurat, îndatinēză și vrăjītorele de a face pe ursitā cu dēnsul.

Fetele cele bētrāne, mai ales, carile voiesc cu ori și ce preț să se mārīte, însē nevoind nime să se uite la dēnșele și să le iee în căsătorie, vėdēnd dela un timp că nu se mai pot mārītā, își fac mai totdeuna pe ursitā la Carpēn.

Modul, cum își fac ele pe ursitā la acest arbore, e cel următoriu.

O fetā bētrānă sēu stătutā și-a pus ochiul pe un fecior și-a întrebunțat tōte mijlocele dōră va luā-o de soție. Însē acela nu s'a uitat nici odată la dēnsa, ci, când i-a sosit timpul, s'a însurat și și-a luat pe altā fetā de soție.

Fēta cea bētrānă, vėdēnd că tōte apucăturile ei de mai nainte nu i-au ajutat nimică, că feciorul pe care și-a pus ea ochiul și cu ori ce preț a voit să-l aibă de bārbat, și-a luat altā, cugetā că aceea ar fi de vină și deci, spre aș ajunge mai de grabă scopul, caută ca s'o trāmītă cât mai de grabă pe cealaltā lume, să nu-i mai pōtă sta în cale, precum i-a stat până acuma. Și acēsta, când numai voiesce, o face ea fără multā bātaie de cap. Se duce adecă la un Carpēn, sapă cu o daltă în scōrța acestuia chipul nevetei pe care voiesce ea ca s'o omōre, și după ce l'a gātīt de săpat borteșce chipul în dreptul inimii cu un sfredel și bate apoi o mulțime de pene de carpēn atāt în inimă, cât și în alte părți ale chipului, rostind în acela-și timp niște cuvinte misterioșe, niște cuvinte de vrajă.

Nevēsta, a cărei chip s'a săpat în carpēn și în a cărei inimă îmginatā s'au bătut o mulțime de pene de carpēn sēu și cue de fer, țice că, din momentul când sa început a i se săpā chipul, începe din ce în ce mai tare a slābi, a i se face mai rēu, a cādē de pe picōbre, ierā când i se bat penele în inimă, ea lă zacare în pat, și decă nu este cineva, care îndată se-i desfacē, în scurt după acēsta și mōre.

Așā șciu fetele cele bētrāne să depārteze de la le-și pe rivalele lor!

Vasile Ungurēn, român din Ilieșci, care mi-a spus acēsta, afirmă că el a vėdut o mulțime de chipuri și acestea bătute prin inimă cu cue, și totdeuna din în Carpeni, nici decum însē în alt soiu de arbori.

Unele fete fac pe ursitā astfel: se duc într'o p dure, unde șciu că se află vre-o trupinā uscatā de carpēn și încingēdu-o cu ațe și cercuindu-o c'un c tate de lemn tot de carpēn, rostesc un fel de vr Persōna, cui i s'a făcut în modul acesta pe ursitā, datā cade la zacare, îndată se bōlnăveșce. Să de nu se află nime, care să-i desfacă că cât mai de gō

* Cred. Rom. din țint. Dornei, com. de dl P. Ursu.

bă, în curând și mōre. Inse decă se află cineva, care îndată i desface, seu aflând trupina cercuită, rumpe cercul și desface ața de pe dēnsa, apoi atunci cel ursit nu mōre, ci se însănătoșeză.

Decă o fētă și-a pus ochiul pe-un fecior și se teme ca acesta să nu iee altă fētă de nevastă, apoi și acestuia încă i face pe ursită, și anume: se duce mai ales în ȋiua de Săn-Georgiu în pădure, caută un Carpēn și legându-i trupina cu ațe și bătēndu-l de giur impregiur cu pene, ȋice că cum lēgă ea Carpēnul și-i bate cu pene, așa să fie și feciorul, pe care și-a pus ea ochiul, legat de dēnsa, să nu se pōtă căsători cu altă fētă, ci numai cu dēnsa. Și feciorul, decă nu se află nime, care să-i desfacă, seu să rumpă ața, cu care s'a incins trupina cea de carpēn, și să scōtă cercurile, nu se pōte nici decum căsători cu altă fētă, ci numai cu aceea, care i-a făcut pe ursită, de-ar fi aceea ori și cât de bētrână, de urită și de slută.

Decă o fētă, din te miri ce causă, are ură pe altă fētă așa, că n'o pōte nici de cum suferi, și voiește cu ori ce preț s'o nimicēscă. se duce la o trupină de Carpēn, îmbracă trupina c'o cămeșă și-o îmbrōbodește c'o manștergură furată dela fēta respectivă și apoi o bate de giur impregiur cu șapte fuse, făcute și acestea tot din lemn de Carpēn. Ieră pe când bate ea fusele în vērful trupinei ȋice că așa s'o impungă acul morții pe aceea, căreia i face ea pe ursită.*

Precum o sēmă de vrăjitorē fuc pe ursită la Carpēn, așa și altele desfac tot la acest arbore. Precum cele dintăiu bat pene, așa fac și acestea din urmă. Și când omului ursit nu pōte nimică să-i ajute, când are să mōră dintru acesta, atunci penele bătute nu sar din Carpēn, ieră când penele sar, atunci cel bolnav, adecă cel ursit se însănătoșeză.**

Cumcă datina de-a face pe ursită la Carpēn și cu pene de Carpēn este fōrte răspândită nu numai pintre Romānii din Bucovina, ci și pintre cei din Moldova, se pōte vedē din următorul descāntec:

„Au purces Ursitōrele, făcătōrele de rele, cu pene de lemne, și cu fiere și cu maiuri de bătut, și în pădure s'au dus, și cu cercuri și cu rădēcina de copac de carpēn au cercuit, și chip de om au făcut și în inimă pene i-au bătut de carpēn, și l-au sfredelit și l-au măcilărit; și el când s'a treȋtit la baba N. a alerģat și i-a ȋis: nu te căină, nici te vāicără, nici în sēmă nu băgă, că fer de plug, potcōvā de cal și frigare în foc va băgă, cofa cu gura în jos va inturnă, și apa pe fund i-a pune, și din gură așa va ȋice: hohoho cucōnele albe, cucōnele negre, cucōnele în tōte porturile, hohoho boeri negri, boeri albi, boeri albastri și verȋi, — că fierele în mână dreptă le va luă, în apă le va stinge, și în pământ le-a bate. N. în casa cutării cucōne va intră, și cucōna la trebă nu-ȋi mână, și pe trebile sale stăpān nu ve veȋi face. — Hohoho boeri albi, și boeri negrii, și verȋi și roșii, cu muchia în cap voiū da, când fierele în pământ voiū bate, și în casa boeriului N. nu-ȋi intră, și stăpān pe trebile sale nu ve veȋi face!***

Persōna ursită, căreia i se desface prin acest descāntec, trebue în urmă ca apa, în care-s strinse fierele de pe fundul cofei să o beie și să se spele și atunci vor sta tōte giunghiurile și durerile și arsurile dela inimă.

Deosebit de-aceea, că Carpēnul se 'ntrebuințeză

de cătră romānce, și 'n deosebi de cătră vrăjitorē și fărmeccătōre, la facerea pe ursită, după cum am arētat mai sus, se mai întrebuințeză el încă și ca un mijloc spre vindecarea ōmenilor ce pătinesc de „Dēnsele“.

Descāntătōrea, care voiește să vindece pe cei ce pătinesc de Dēnsele, ie o bucățică de lemn verde de Carpēn, il aduce a casă, face într'ensul nōuē borte, în fie-care bortă bate câte un drobușor de sare mare (germ. Steinsalz) După ce face acēsta, pune lemnul cu sarea pe foc. Lemnul arde și sarea cādēnd în foc încă arde. După acēsta ie câte un drobușor de sare și aruncându-l într'o olă cu apă nencepută își cugetă cuvintele „nici nōuē“, „nici opt“ până la „nici unul“, insē fără să rostēscă vre-unul din cuvintele acestea, ci numai cugetându-și-le și tēcēnd. Drobușorii aceștia de sare i stinge ca și cărbunii dela nōuē până la unul, ca și când ar descāntă de diochi. Ieră după ce-i stinge, scaldă pe cel bolnav de Dēnsele în apa în care i-a stins. Scāldătōrea remasă o aruncă apoi pe-o apă curģetōre ori într'un loc curat, ca să nu calce nime într'ēnsa și să se ample de Dēnsele, căci cum va călcă în apa acēsta îndată se ample de Dēnsele.

Descāntătōrea il scaldă pe cel bolnav Luni seu Mercuri seu Vineri deminēta până nu resare sōrele, cu cea mai mare curățenie și fără să vorbēscă, câte de trei ori pe ȋi și anume: deminēta până nu resare sōrele, înainte de amēȋi și sēra înainte de apunerea sōrelui.

Intrēga procedură acēsta cu lemn de Carpēn și cu sare-mare se numește „a luă noii cei mari“ dela Carpēn.*

Alte descāntătōre din contră nu ieu acești „noi“ dela Carpēn, când voiesc să vindece pe vre-un om care are de Dēnsele, ci se duc la un Carpēn bētrān și luānd apa ce se stringe în vre-o bortă seu crepătură de acestuia și cu apa acēsta apoi spelă pe cei ce pătinesc de Dēnsele, și cum i spelă se ȋice că îndată se vindecă.**

În fine mai e de 'nsemnat și aceea, că locul unde cresc mai mulți carpēni se numește „Cārpeniș“, ieră un om rēu și impetrit la inimă precum și un arbore fōrte încalcit și ațos se numește „cārpenos“.

În Romānia se află și o mulțime de localități, cari sūnt numite după numele acestui arbore, precum: Cārpeniș, mai multe sate și dēluri cu acest nume; Carpēn, un sat, un munte și o vale; Cārpineni și Cārpinēșci.***

S. FI. Marian.

Primul roman.

— Veȋi ilustraȋiunea de pe pagina 41. —

Abiă de câteva ȋile a eșit din pension. Și de odată a devenit „fētă mare“. S'a realizat dară visul ei de aur, căci nu ș-a putut intipui fericire mai mare, decāt să devină și dēnsa odată fētă mare.

O fētă mare are deja multe concesii, cari pān' atunci i-au fost oprite. Incepe a jucă un rol în viața socială, figurēză în petreceri, tinerii vorbesc serios cu dēnsa, ea pōte să cetēscă și romanuri.

Primul roman! Ce dragălașe carte e aceea! Ea deschide inimei tinere o lume nōuă, plină de visuri și fantasii. Dar câte din ele se vor realiză ōre?! Inima aprinsă, credē că tōte.

G. M.

* Dictat de Iōna Lupașcu din Sireȋiu.

** Dictat de Zamfira Tuniac din Crasna.

*** D. Frunȋescu, Dicȋion. topogr. p. 98—99.

† Dat. și Cred. Rom. din cele mai multe părți ale Bucovinei

** Dict. de M. Molociu, romāncă din Calafindeșci.

†† Buciumul român, fōie lunară. Ed. Teodor Codrescu, an. II. Ian. 1878 n. 173.

Cronică buceureșcă.

— 16/28 *ianuarie.*

(Baluri și Serate.)

Mi-aș pute pre bine boteză Cronică de astăzi „Cronica balurilor”, căci despre alt-ceva puține am să vorbesc.

Astfel voiu începe cu balul care s'a dat sâmbătă (8/20 ianuar) de Societatea de binefacere „Regina Elisabeta” în folosul săracilor, la Teatrul Național. Staturile cu planul lor cel inclinat dispăruse ca prin farmec, orchestra îngropată între partere și scenă încă dispăruse, totul făcând loc unui întins luciu care se întindea dela intrarea în partere până aproape în fundul scenei. Aci erau așezate, pe etagere, numeroasele câștiguri cari eșiau la tombolă. În fața scenei, în dreapta și în stânga, rôtele norocului se învârtiau bărbătește de femeiescile mâni ale doamnălor patronese. În mijlocul parterului dănuitorii se aruncau în vârtejul valțurilor cu totă primejdia de a se sdrobi unii pe alții din cauza mulțimei de care sala eră înțesată.

De și balul eră sub un 'nalt patronagiu, eră public; astfel fiind și destulă lume publică eră! Tote treptele scării sociale se aflau aci represintate, dela cele mai trufașe aristocrate, pân' la cele mai îndatoritoare ființe femeiești; dela cel mai 'nalt diplomat pân' la cel din urmă bugetofag; dela cel mai înțepat general pân' la cel din urmă dintre tanțoșii oficerași. Și tocmai acest obștesc amestesc a făcut pe mulți să rămână pre nemulțamiți de balul de Sâmbătă.

Dar decă din acest punct de vedere aceste baluri, unde portul național e de rigore, degenerază din ce în ce, din ce în ce costumele românești se afirmă. Am vedut în sêra aceea cele mai minunate porturi românești, căci totă măiestria în ce privește lucrul, și tote gusturile în ce privește felul, își dedese întâlnire aci! Erau costume și mai bogate, și mai simple, și mai grele, și mai ușore, înfățișând portul drăguțelor de române din tote anghiurile țerei. Printre porturile Românilor asupriți se deosebiă pitorescul costum bănațian cu catrințele în fire de tote colorile ce ademeniau multe priviri.

Ceea ce ne-a mai nemulțamit încă, afară de amestecătura cea pre mare de public, a fost și ărecare lipsă de ordine. Comitetul arangiator al balului n'a avut precauțiunea să însărcineze pe câți-va din membri cei destul de numeroși ai Societății cu paza pentru bună ordine, nici atențiunea să ofere, în schimbul sumelor enorme cu cari s'au vëndut logele și a celor 5 lei de persoană ce se plătia pe d'asupra, câte-un carnet de bal în care să se cuprindă ordinea danțurilor. Astfel desordinea a cam domnit în tote: și între vizitatori, și în danțuri, și între dănuitori! Și mai ales între dănuitori! Se vede că cei mai mulți dintre acestia își făcuse educațiunea terpsichorică la „Francelarul” său la „Pomul verde”. Astfel, lipsiți de cele mai elementare cunoștințe în ce privește buna cuviință în danț, putea orchestra teatrului și musica militară, amândouă ascunse la galerii, să cânte ori cât de neștrămutat din regulatul tact al arielor de joc, putea să fie 'nainte le ori câte părechi de ămeni cum se cade, ei trebuia să dea orbește năvală 'nainte cercând a resturnă totul și resturnându-se ei ănșii. D'aceea și cădături au fost câteva!

Și dec'am ris îndestul pe-acești Don Quichoși ai danțului, îndestul am plâns pe nevinovatele copile cari, fără să fi stricat ceva, trebuia să cerce taria pardoselei cu șubredia capetelor lor.

Cu tote aceste neplăceri însă nu ne-am despărțit de cât la ăra 4 (d'altmintreli destul de curënd), oboșiți de lumini, de parfumuri și topiți de lovituri.

*

Decă vr'un bal ne-a produs o adevărată mulțămire, este acela al Societății „Carpații” al Românilor de peste munți aflați în Buceurești.

El s'a dat Mercuri în sala „Teatrului Dacia” înfrumusețată în adins cu stéguri și brași. Un invieter miros de munte te cuprindea încă 'nainte d'a intră în vestibul; în sală, când ochii cădeau asupra mulțimei, plăcerea eră în culme. Aci exclusivismul fracului, al hainei cu cödă, dispăruse și ea se frecă bucuros de redingota nêgră, de a cărei vecinătate, departe d'a se îngreșoșă, se simția măgulită. Domnișorele avusesse bunul gust de a veni în costume naționale cari, în mijlocul brașilor din sală, păreau și mai pitorești. În schimb gingașele lor purtătoare păreau încă și mai mândre, și mai fărmeccătore!

Dintre danțurile, a căror ordine eră prevădută în carnetele de bal pe care Societatea le oferise fie-cărei dănuitoare, cadrulul național „Romana” a fost cel mai gustat. De și puțin cunoscut la noi, abia s'a jucat de 3 ori și a 3-a ăra toți îl șciau: nu mai eră loc pentru toți cei cari-l învêțase și ar fi vrut să-l jöce.

Cea mai viă însuflețire a ținut nu numai perechile de dănuitori, dar și pe cei cari se mulțamiau numai a privi, pân' aproape de ăra 6 după meul nopții. Când am părăsit sala, cu destulă părere de rău, de și sfêrșit de oboselă, eră ziua albă. Și cu totă realitatea ei destul de simțită, mai ales de bițele petreșce, petreșcea de Mercuri nu ni s'a părut de cât ca un vis fărmeccător, poporat de ăine drăgălașe în ii și catrințe, legănat de sunetele unor musici măiestre cântând „Romana” și „Frumösa Dunăre albastră”, imbalsămit cu brași Carpaților și însuflețit de bătăile atător inimi românești.

*

O deopotrivă mulțămire ne-a pricinuit și serata de aseră a Societății „Concordia Română”.

De mult salönele Societății nu mai cuprinsese atăta lume, căci de mult sunetele unei taraf de lăutari nu mai resunase aci pentru a ne adună la olaltă! Atăt de veseli eram cu toții că ne-am mai revădut o dată, cât nimeni nu putea sta locului afară numai de cei ce și-au făcut vécul, ce și-au trăit traiul și și-au mănecat mălaiul, cum ăice Românul, dar pre puțin erau d'acestia! Astfel toți săriau de plăcere și de bucurie, dar învêtind un valț, fie întinđend o mazurecă, fie bătend o chindie.

O „Sultănică” a pricinuit multă plăcere celor de față. Eră original de tot, când Vornicelul comandă:

Frunđă verde barlaboi
Și-ai la drêptă câte doi!

sêu

Frunđă verde și-o smicea
Și-ai în horă tot așă!

după care părechile rupeau lanțul urmând una după alta, său se prindeau din nou în horă.

Dar tote au un sfêrșit pe astă lume albă și petreșcerile l'au mai curënd de cât ori-ce alt. La ăra 3 a trebuit fie-care să se îndrumeze spre casă făgăduindu-și, spre a se mănăia în ecum, un somn adănc și o lume de vise frumoșe.

Lungă încă mai e lista balurilor și seratelor care ne răpesc odihna nopților. Remân aci de temă să nu ve răpesc și eu mai mult timp cu descrierea lor.

Și cum pe lângă petrecerile trupești e bine să gustăm o lecă și din cele sufletești, o dată hotărît că omul e alcătuit din spirit și materie, să ve spun că Mercuri iubitorii de literatură au avut plăcerea s'auză, în salónele dlui Maioroscú, eminenta iraducere germană a d-ei Mitte Kremnitz după „Lucéfărul“ dlui Eminescu. Apoi s'a citit „Féta dela Cozia“, drama dlui Roșca, așa cum se va represintă. În urmă dl Ispirescu ne citi o poveste séu mai bine đis o copie, ba două copii după natură : „Părintele Bimbirică și maica preotésă“, două tipuri admirabile, pe cari mai toți le întâlnim prin orășelele nóstre de provincie. Dar nu ve vorbesc mai mult despre scrierea dlui Ispirescu, de óre ce toți vom avé plăcerea s'o citim în curénd în colónele „Familiei“.

*

Aséră, sâmbétă, s'a dat cea din urmă representațiune a operei italiene. Programul serei a fost alcătuit din diferite bucăți în cari artiștii au escelat și toți artiștii cei buni s'au produs.

Se înțelege de sine silințele ce-a desfășurat fie-care pentru ca, plecând, să lase o dulce impresiune în urma sa. D'aceea toți au și fost destul de aplaudați. Aplause! iecă tot ce culege un artist în viața-i plină de farmec dar fără căpétăiu, viață care seménă mult cu acele comete rătăcitoare pline de strălucire.

Noi, mai mult de cât o salvă de aplause cari se perd în deșertul unui teatru, le urâm în scris o bună iniórcere, un „la revedere“.

A. C. Șor.

Dela Brașov.

(Balul Reuniunii femeilor române, — nunta de argint a unui comerciant român.)

În carnaval — sezonul balurilor — ce póte fi mai interesant, care temă póte fi mai apropos, de cât balurile și petrecerile? înțeleg în salonul „Familiei“, unde trebuie să știi că te afli în fața unui public vesel și plin de farmec, unde prin urmare, rare ori îți este permis a te presentă cu o temă seriósă.

Așá dară despre bal!

Voiu să vorbesc despre balul Reuniunii femeilor române arangiat la 23 crt în Redouta cetății de aici. Odiniórá balurile Reuniunii erau renumite pentru lucrul estraordinar al damelor. Cătă deosebire între atunci și acum! Balul din est an de ex : încă va rămáne cel d'ântăiu din carnavalul present ; el a escelat nu numai prin farmecul și grația frumóselor dansătóre, dar și prin costumul pitoresc național, care din fie-care dansătóre făcea o regină. Erá un ce de tot impunător, și se părea că ești transportat într'o lume cu totul feerică.

Nimic nu póte fi mai atrăgător decât petrecerea în mijlocul acestor sirene încântătóre.

Dintre amabilele dșóre costumate, un amic mi-a comunicat următórele nume : Marița și Elena Popoviciu, Catinca Prișcu, Anetta Pop, Elena și Eugenia Dumitriu, Maria Stanescu, Livia Popu, Maria Diamandi, Elena Dosios, Sevastia Mureșan, Maria Brezean, Catinca Nicolau, Octavia Russu, Octavia Baboian, Hareti Sotir, dșórele Senius și Aneta Dimitriu, dintre dame : dnele Carolina Lengeru, Paulina Pop, Elisa Mureșan, Ana Filipescu, Radoviciu, Dușoiu, Theod. Ioan, Săbadean, Nostasi, Popea, Diamandi Manole, Hareti Nemeș, Ra-

dulescu, M. Muntean, Raicu, Voina, Navrea, Zănescu, Crețoiu.

Între costumate am observat o domnișórá în portul de pe Prahova și două dame în portul de pe Těrnava.

Balul a fost fórté bine cercetat și a durat până la đi. Dintre somitșói am vedut pe comitele supr. contele Bethlen cu pré amabila-i soție contessă, dl general Pollini, colon. de husari baron Hügel, v.-comit. Roll, etc.

*

A doua petrecere respective festivitate, unică în analele Brașovului, și pot afirmá, rară în felul ei, a fost serbarea nunții de argint a primului comerciant din Brașov, a dlui Tache Stănescu și soției sale Haretti. Dl Stănescu este cunoscut publicului român, pentru că la ori-ce manifestare națională, dsa totdeuna contribuie în primul loc.

La 12/24 crt implinindu-se 25 ani ai căsătoriei sale fericite, dl Stănescu a dat mulțumită cerului pentru bunătățile cu cari a fost dăruit în restimpul acesteia. Ca serbătóreá acésta să fia atât mai solemnă, jubilarii au arangiat în sala otelului „Nr. 1“ o serată la care au invitat 300 persoane din tóte clasele societății din Brașov. N'au lipsit óspeți din București, Ploesți, Buzéu și de prin alte orașe.

Serata a avut un succes strălucit, estraordinar. Óspeții au început a se aduná de pe la 7 óre. Anti-șambrele sălei, de altă-dată neamicabile, de astă-dată erau straformate în tot atâte salete simpatice mobilate cu foteluri, covóre, statuete, orleandri etc. Îndată la intrare se întindea o mészá curmedis, dela acésta alte cinci paralele până la fund. Óspeții erau primiți la intrare de dl Stănescu, de amabila-i soție și de gentila lor fiică mai mare. În fundul sălii erau portretele în mărime naturală a jubilarilor. Încet pe încet se adunára toți óspeții în toaletă de gală. Ne aședarăm la mészá. Pe cuverta fie-căruia se aflá un libret frumos pe o parte cu programa mesei, 10 piese, pe cealaltă programa muziceii, asemenea din 10 piese. Ultima piesă de musică erá marșul Stănescu. compus anume pentru acésta ocașiune. Ici colo pe mészá erá un imn pîrîrit în onórea jubilarilor, de profesorul Z. Antinescu din Ploesți.

Primul toast, în onórea jubilarilor, l'a rădicat dl Diamandi Manole, la care a respuns dl paroc B. Baulescu. Urmară apoi prof. Herfurt, adv. Leageru și alte nenumerate. Mészá se rădicá la órele 1 după m. n. La moment se depártará mesele din salá și totul erá gata pentru dans.

Înainte de joc ne surprinseră 12 tineri meseriași în costume naționali, cari presentară jubilarilor o diplomă din partea societății lor, frumos încadrată, după aceea jucară între aplause generali „Călușarul“ și „Bătuta“.

Hora deschise după acestea petrecerea de dans pentru public. Pe la órele 5 d. publicul a început a se împrăscia cátră casă. Un număr considerabil a ramas până cátră 10 óre, cari au petrecut în corpore pe jubilarii până la locuință.

Trebuie să amintesc, că decum a început festivitatea, de pe la 7 óre séra, până dimineța a stat la dispoziția publicului invitat 15 birje, cari duceau și aduceau pe óspeți.

Să-și pótá cineva imaginá aproximativ, ce eleganță și culanță a trebuit să domnescă în decursul festivității, va fi caracteristic să spun, că spesele arangierii se urcară peste 4000 fl.

Dl Stănescu se aflá în flórea bărbăției, soția dsale asemenea, ier cei un-spre-đece fii ai dlor sánétoși și plini de viață.

Deie cerul ca stimata familie Stănescu să ajungă mulți fericiți ani, spre binele propriu și al națiunii române, pe altarul căreia au sacrificat sume considerabile!

E e h o .

Esamen pentru insurăței.

Sântem în carnaval, anutimpul în care se fac căsătoriile. Un glumeț însă propune tuturor candidaților la insurătoare, ca înainte de a face acest paș hotărîtor în viață, să se esamineze, decă pot să răspundă la următoarele 10 întrebări:

- 1) Iubești tu persoana miresei tale seu spiritul ei?
- 2) Ai tăria de caracter d'a ține la convingerea ta chiar și în contra rugării soției tale; de alta parte, pute-vei să cruți nevêsta-ți de mânia ce ți-au pricinuit alții?
- 3) Poți să aștepți până ce se va așterne mēsa pentru prând?
- 4) Ești în stare să veghiezi o nōpte fără ca în ziua următoare să fii posomorit?
- 5) Pute-vei să-ți iai adio dela prietenii tei din timpul când ai fost holteiu?
- 6) Mulțămi-te-vei cu vorba penultimă?
- 7) Poți să remai vesel, când e spelat mare?
- 8) Fi-vei în stare să taci, șciind că ai dreptate?
- 9) Poți să iai un copil în brațe decă acela plange?
- 10) Ești în stare să șeși sub un acoperemēt cu sōcra ta?

Decă te simpți harnic a raspunde la aceste dece întrebări, te 'nsoră!

*

Un poet, căruia i plăceau paradocsele, susținea într'o di, într'un salon, că el nu întelnise nici odată femeii urite.

— Adevêrul e că tōte femeile sânt niște āngeri, — adause el.

O dōmnă îl intrerupse ridēnd.

Acēsta dōmnă avea nasul turtit. Ea își cunoșcea bine defectul și eră cea dintēiu care ridea de acēsta diformitate.

— Și eu, dle, — dișe ea, — vei dișe că și eu sânt un ānger?

— Se înțelege, dōmnă, — dișe poetul fără a-și perde cumpētul; un ānger cădūt din cer... Nenorocirea dvōstră este că ați cădūt pe nas.

*

O istoriōră din Persia!

Un rege de al persianilor, mergēnd odată la vênătōre, dă de un om, fōrte bētrān care plāntă nuci.

— De câți ani ești? — îl întrebă regele.

— De patru ani, — raspunde omul.

Unul din escōrta regelui vrē ca să-l dojenescă pe bētrān pentru respunsu-i necălit.

Dar bētrānul dișe:

— Sē șcii dară că eu bine am respuns, căci omul în adevêr înțelept nu calculēză timpul care l'a petrecut în nebunii, somn și alte de aceste, ci numai care l'au petrecut în rugăciuni și fapte bune, și așā dară eu țin de adevêrată etatea mea numai patru ani.

Regelui i-a plăcut respunsul bētrānului și a vorbit mai departe cu el.

— Tu bētrānule, — i dișe, — plāntezi nuci, cu tōte că n'ai speranță de-a mănca din fructele lor.

— E drept, — i raspunde bētrānul econom, — dar alții au plāntat pentru noi, și așā și nōuē ni se cuvine, a plānta pentru alții.

— Bravo! — replică regele, — și fiind că pe acea

vreme în Persia eră obiceiul, că de-și esprimă îndes-tularea domnitoriul cuiva, aceleia îndată i sē da un dar din visteria statului.

Și așā i s'a dat și lui 1000 de galbeni. Iēr el (bētrānul) luāndu-i, se complimentēză și suridēnd vicle-neșce, dișe:

— Nucii altor ōmeni, domnul meu și rege! de a-biā în 40 de ani cresc cu desevêrșire, dar ai mei cum i-am plāntat și-și dau fructe.

— Bravo, — replică iēră regele, — iēr bētrānul capētă o a dōua pungă de bani; la ceea ce el iēră dișe:

— Nucii altor ōmeni dau rōdă numai odată într'un an; dar dela ai mei intru o di culeg de dōuē ori rōda.

— Ne-asemenavêr! — replică iēră regele, și i dă și a treia pungă. Dar acuma împintēnă calul și plecā, dișēnd:

— Mai mult nu pociu sē stau, bunule bētrān, căci la din contră cu respunsurile tale cele nimerite, ne vei golī visteria de tot.

Literatura si arte.

Almanachul „Romāniei June“ va apărē la începutul lui martie, avēnd 15—17 coli de tipariu, prețul 2 fl. Va cuprinde următoarele scrieri nōue: Carmen Sylva: Vremea și Iubirea. (Alegorie). V. Alecsandri: Ierna vine. Isvorul. (Horă din Mirceșci). P. S. Aurelian: Un sfat poporului român. I. Crēngă: Anecdōtă. M. Eminescu: Lucēferul. (Poesie). N. Gane: Ion Urđilă. (Novelă). T. Maiorescu: Despre progresul adevêrului în judecarea lucrărilor literare. I. Negruzzi: Copii de pe natură. I. Nenișescu: Bleștemul meu. Lui Amor. Neînțelegere. Moștenitorii mei. (Poesii). I. Popescu (Sibiū): Necesitatea studiului pedagogiei. T. Sbiēra (Cernăuți): Condițiunile necesare pentru esistența, conservarea și prosperarea graiului național. I. Slavici: O scrisōre din Italia, mai ales despre Sta Cecilia și Neapoli. N. Teclu: Însemnătatea Chimiei. I. Vulcan: Iubirea (Poesie). A. D. Xenopol: Realism și Idealism. Însemnătatea acestui op este ușor de recunoscut. Pe o icōna mică el va presenta o activitate a literaturii nōstre de acum. O listă de subscriere se află depusă și în redacțiunea nōstră.

Revue du Monde latin. Sub acest titlu va apărē la Paris o revistă ce-și propune a face cunoscute popōrele și țērile latine în prezentul lor, precum și în trecutul lor, a cercetă, a conciliā și apēră interesele lor diverse. Ea își interdișe absolut ori ce propagandă religiōsă seu antireligiōsă, ori ce manifestațiune de natura de a provocā vre-o schimbare în forme de guvernament. Revista lunei latine va avē cinci edițiuni (francesă, spaniolă, italiană, portugesă și romānă). Edițiunile aceste vor diferi numai în privința limbei în care vor fi scrise cele șese-spre-dece pagine dintāiu, cuprindēnd buletinul lunar politic și diplomatic. Restul fascicului va fi mai cu sēmă franțozeșce și câte odată și în altă limbă seu dialect de origine latină pe lângă traducerea francesă. Revista va apărē în 10 afie-cărei luni de opt cōle un numēr (128 pagini). Ea va formā pe an trei volume, fie-care mai mare de 500 pagini. Prețul afionamentului este pentru tōte țērile 36 franci pe an și 12 fr. 50 pentru patru luni (un volum).

Concurs filologic și literar. La Montpellier se va ține, în luna maiu 1883, un concurs filologic și literar. Întrē altele, un premiu de 200 lei (obiect de artă) se va da celei mai bune lucrări filologice asupra unei idiome populare neo-latine: Belgia, Elveția, Franca, Spania, Portugalia, Italia, Romānia, America etc.

Acest studiu va trebui să se bazeze asupra unei alegeri de teste (cântece, basme, proverbe, legende etc.) A adăugă geografia dialectului studiat. Această lucrare va trebui să fie scrisă într-o limbă neolatină, și să fie inedită. Manuscrisele, cu numele și adresa autorului încheie într'un plic, se vor adresa dlui A. Boucherie, secretar al societății limbelor romane, înainte de 1 aprilie 1883.

Diariu român la Paris. Cetim în „Națiunea” din București, că în curând va apărea la Paris un diariu în limba română. Titlul acestuia are să fie: „Dacia”.

Haiducul, operă lirică în 3 acte de Frédéric Damé și C. d'Ormeville, tradusă de D. Zamfirescu, muzica de Oreste Bimboni, a eșit de sub tipar la București. Acest libret se află de vânzare la toate librăriile de acolo.

Despre literatura populară dl Ioan Slavici scrie în „Educatorul” din București un șir de articoli. Într'un loc dice aceste: „În lucrarea noastră literară . . . astăzi este în general admis, și nici un literat român serios astăzi nu va pune la îndoială adevărul, că punctul de plecare al ori-cărei produceri literare originale este viața intelectuală a poporului nostru. Pe această trebură să o cunoșcem, că să putem face un pas înainte în literatura română. Ori-și-ce idee nouă, care nu este o concluzie trasă din premisele date în popor, e pentru noi murtă, streină; ori-și-ce creațiune de artă, care nu răspunde la gustul românesc, e pentru noi o sarbădă, streină: cel ce vrea să facă literatură românească trebuie să simțā și să gândească cu Românii, și numai acela, care știe să spună ceea ce le eră celor mai mulți pe limbă, ori să atingă cōrda, ce vibrează în cele mai multe inimi, numai acela pōte să ducă viața noastră înainte. Numai însă din literatura populară putem să cunoșcem vederile și gustul poporului, numai prin ea ne vom deprinde a simți și a gândi românește, și de aceea șcōla noastră trebuie să le dea generațiilor viitoare cunoștința literaturii populare și iubirea ei”.

Diariistic. *Diare noue* a apărut în zilele trecute: „Vocea Mahalalelor” diari gratis, de ocazie, în Craiova; „Buletinul electoral” la Iași, asemenea de ocazie; „Cetățanul” la Pitești; „Conducătorul oficerilor de poliție”, va eși odată pe lună la București; „Lumina”, organ general al învățământului primar, la București; „Recreații științifice”, revistă lunară, la Iași; „Nepărintitorul” la Focșani.

C e e n o u ?

Concertul plugarilor din Satul-mic lângă Lugos, care s'a ținut în 2/14 ianuarie, a avut un succes foarte îmbucurător. Chorul vocal, sub conducerea zelosului învățator Zenobie Lugoșan, a eșcutat cu multă precizie patru piese. După aceea urmă reprezentatiune teatrală în două acte; întâiu se jucă „O cestiune” dialog, apoi „Andrei Florea Curcanul”. Ambele piese au fost bine primite și a făcut impresiune bună asupra publicului adunat. După aceea se încep dantul, care se sfârși demineta. O mare parte a meritului compete bravului paroc local gr. or. Ioan Hora, președintele acestui cor vocal. Dēcā prețoiindene am avē asemenea preoți și învățatori harnici; poporul nostru ar face progres mare pe terenul cultural!

Societatea femeilor din Botoșani arangeză în astă iernă mai multe serate dansante. Cea întâie serată a avut loc duminecă într'a 12 dec. an. tr. st. v. în salōnele spațioase ale clubului de Botoșani, ier a două într'a 21/1 a. c. st. n. Celelalte serate se vor anunțā prin diare. Costume montante, toaleta cea mai simplă. Președinta societății acesteia este dna Roxandra Sofian, ieră secretară Marie Dausch. Societatea acēsta a arangiat și anul trecut mai multe serate dan-

sante în salōnele clubului din Botoșani, cari au fost în anul trecut unica paterberie publică în Botoșani. Cercetarea acestor serate eră deci imensă. La seratele acesteia eră ocaziunea, de a vedē elita română din Botoșani. Vom reveni a vorbi mai mult despre seratele acesteia societății.

La Cluș, Reuniunea fondului pentru înființarea unei școle române de feițe în Cluș* își va ține adunarea generală anuală la 4 febr. st. n. a. c. după amēdi, în localul casinei române. Sânt rugați a participa la dēnsa cât mai numeroși dintre p. t. domnii membrii și amici ai culturii și educațiunii române naționale. Din ședința comitetului, Cluș 14 jan. n. 1883. *Al. Bohatel*, președ. *Dr. Gr. Silasi*, actuar.

Asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român a ales în adunarea generală din Deș membrii pe dnii: dr. Carol Davila medic șef al serviciului militar din București, Gr. E. Lahovari proprietar din București, Teodor Burada profesor la conservatorul de musică din Iași, Nic. Nicorescu proprietar în Berlad și Ioan Popescu profesor și director în Berlad. Aceste alegeri presintându-se ministeriului unguresc spre aprobare, acesta a refuzat întărirea.

Concertul plugarilor români din Ciacova de lângă Timișōra, dat înmēia-ōrā la 6/18 ianuarie a mulțamit pe toți cei de față. Acest cor vocal nu de mult s'a înființat, de aceea progresul a fost cu atât mai surprindetor, și dirigintele corului, dl învățator Trăian Brătescu meritā laudă. Corul a eșcutat 5 piese, după cari se deschise șirul jocurilor cu Ardelēna. Petrecerea se lungi până 'n albă di, ducēnd toți niște suveniruri plăcute.

Bal în Hunedōrā. La 8/20 ianuarie s'a ținut în orășelul Hunedōra un bal în folosul școlei confesionale gr. or. Balul a reeșit bine, și a produs un vinit curat de 64 fl. 70 cr. În paușă 12 școlari, instruiți de sirguinciosul învățator dl Mihai Rimbaș jr., au jucat „Cătușorul” și „Bătuta”. Pentru reeșitul bun a lucrat mult și dl primariu George Dănilă.

Baluri românești în Timișōra. În suburbiul Maierale vechi se va ține astăzi la 3 februarie bal la otelul „Porumbul alb” în favorul școlei gr. or. române din localitate. — La 5/17 februarie se va da în sala bereriei din suburbiul Fabric un bal în folosul ambeilor școle române de acolo.

Bal la Blaș. La 11 februarie se va ține la Blaș în „Otelul Național” un bal în favorul studeuților săraci în cas de bōlă. Președintele comitetului e dl Iosif Hossu, cassarul dl Alesiu Vicu.

Mănușila la bal și la teatru. Citim în „Voltaire”: De doi ani, „le chic” pentru bărbați este d'a nu purtā mănuși nici la teatru, nici la bal; în acest an dōmnele vor începe a-și arētā mănușitele lor gōle. Și, în adevēr, nu e ōre cu mult mai rezonabil și mai elegant în același timp pentru o femeie care, la teatru sēu la bal, are umerii și brațele gōle. sē-și arate și mânăle sale în loc d'a le ascunde sub o bucată de piele de căpriōră? Odiniōrā, dōmnele nu purtau de cāt mănuși de mētase împletite. Când Ludovic XIV adoptā mănușile de piele, el le purtā la vênătōre, la reviste și 'n campanie. Amantul dnei de Maintenon, regele etichetei, nu se serviā nici odată de mănuși în apartamentele sale. Într'o di el vēdū pe marchisul de Drosmenil care voiā să cumpere un post de colonel vorbind ducesei de Conti, înmănușat; din acēsta causă regele i refuzā regimentul, pretinđēnd că un om indetut de grosolan pentru a se apropiā de o femeie în același mod cum s'ar apropiā d'un tun, nu erā demn d'a fi colonel. În resumat, mănușā nu mai e privită cu favōre. Acēsta e un fapt regretabil pentru mănușari,

cari sânt foarte numeroși, dar moda nu se oprește nici odată înaintea numărului victimelor sale.

Originea valsului. Sântem în iernă, și balurile au început. Nu e dar fără interes de a dice câteva cuvinte asupra valsului, danțul care place mult și se jocă mai des de cât ori care altul. Valsul n'a luat naștere în Germania, cum s'a dis, căci după un manuscris din secolul al XII-lea, el a fost jucat pentru prima oră la Paris, la 9 novembre 1178. Eră deja cunoscut în Provençe sub numele de Volta. Cântecul după care se jucă se numia fallada. El veni din Provençe la Paris, fu la modă în tot timpul secolului XIV și făcù delicia curții de Valois. Germanii îl adoptară în urmă, și volta din Provençe deveni valzer în Germania. Unul din poezii Pleiadei, într'un volum intitulat Volta, povestește astfel origina mitologică a valsului: Ființele primitive erau androgine. Jupiter, spăimântat de formele lor monsiroase despărți sexele. Astfel desdoiți, bărbatul și femeia periau. Venus, deita frumuseții, cuprinsă de milă, îl înveță volta, care unia din nou amândouă ființele. După acesta poetică explicare, un vechiu autor din secolul XVI vorbi asemenea despre introducerea valsului la curtea Franciei în 9 novembre 1177, și blamă sever pe Ludovic VII pentru că a favorizat acest danț.

Îngropată într'un pom. Un fapt extraordinar s'a petrecut la Lichtervelde, în Belgia. O fetiță de 12 ani se suise într'o salcie mare. De odată, o cracă se rupse și copila dispărù în întrul copacului, care eră găurit. Prietenele ei înspăimântate fugiră strigând ajutor. Câteva persoane alergară și reușiră a scote fetița din pom, unde ar putut fi găsi un mormânt; decă ar fi fost singură, căci nimeni nu ar fi gândit a o căută acolo.

Formatul cărților. Un German a publicat istoria cărților la cei vechi, în care se găsesc amănunte curioase în privința transformării formatului. Scriitorii din perioda clasică nu cunoșeau tirania formatului, cauză pentru care se făceau volume enorme, foarte greu de umblat cu ele. Tocmai sub influința școlei din Alexandria se stabiliră regule pentru dimensia papirusului. Aceste regule variau după natura operilor: format pentru prosă, format pentru versuri, acestea însă mult mai mici. Rulourile otărite pentru poezie fură mai întâiu calculate pentru un minimum de 700 versuri și un maximum de 1000. Sub Ptolomei, fură reduse la un maximum de 200. Această modă a formaturilor esercită o mare influință asupra literaturii, îndatorând pe scriitori să țină socotelă de proporțiile și împărțirea lucrărilor.

Pușca fotografică. În ședința de luni a Academiei de științe di Marey a presintat pușca fotografică de care s'a servit ca să reproducă sborul paserilor. Să ne închipuim un tub gros, despărțit de pat cu o cutie, adeverat aparat fotografic. Se introduce o placă în aparat, se ochiește paserea, și apăsând pe trăgaci, placa se înverțește, se presintă înaintea obiectivului, și se oprește un timp îndestulător pentru a fi fotografată. Se pôte luă astfel, urmând sborul paserei, două-spredece fotografii diferite. Tôtă greutatea constă în a ochi bine.

Necrolog. *Cornelia Moldovan*, fiica dlui Vasile Moldovan, președintele forului pupilar al Tirnavei, a încetat din viață la 29 januarie, în etate de 17 ani. Jalnicul părinte înainte cu 24 de zile ș-a perdut soția și acum o nouă lovitură i mări dohul. Pe repausata o

deplâng, afară de părintele duios, frații Emiliu, Iuliu și surorile Iulia, Claudia și Leontina.

Ghicitură glumetă

de Nicolau Stef.

Cine-l face, nu lui și-l face; cine-l cumpără, nu-l întrebuințează; cine-l are, nu știe că-l are.

Ce-i?

Terminul de deslegare e 15 februarie. Ca totdeauna, și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

*

Deslegarea logogrifului din nr. 51: Gerundiu, Regat, Eden, Gali, Olimpul, Reseda, Job, Uran, Muntenegro, Aurelie, Ieronim, Oi, Remas*.

Literele inițiale cetite de sus în jos dau numele: „Gregoriu Maior“, ier cele finale cetite din jos în sus: „Simeon Balintu“.

Bine l'au deslegat dómnele și domnișorele: Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Iconia Borca, Mariți Lupan, Emilia C. Nicóra, Maria Macavei, Matilda și Georgina Popa, Eufrosina Popescu, Amalia Crișan, Nina Pop, Maria Popescu, Zoe Dêmbu.

Premiul l'a obținut domnișóra Maria Macavei în Bucium-Sesă.

*

Deslegarea ghiciturii pătrate din nr. 52:

A R A D
R A M A
A M A R
D A R A

Deslegare bună ni-au trâmisi dómnele și domnișorele: Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Iconia Borca, Mariți Maximilian, Emilia C. Nicóra, Sabina Cetățan, Vilma Alesandru, Eufemia Duma, Amalia Crișan, Maria Popescu, Alesandrina Drumar, Zoe Alesandrescu și Petru Vale, Emilian Micu.

Premiul l'a obținut domnișóra Alesandrina Drumar în Valea-mică.

Călindarul săptămânei.

Ziua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sêrbătorile.	Sorele	
				resare	apune
Duminecă	23	4	Sf. Ieromon.	7 14	5 19
Luni	24	5	M. Xenia Rom	7 13	5 20
Marti	25	6	(†) P. Grigorie.	7 12	5 21
Mercuri	26	7	Păr. Xenofont.	7 11	5 22
Joi	27	8	† Sf. Ion.	7 10	5 23
Vineri	28	9	Tertulia.	7 9	5 24
Sâmbetă	29	10	Sf. Ignat.	7 7	5 25

Ne rugăm ca abonamentele să se rennoiască de timpuriu; cei ce nu mai vor să fie abonații noștri, binevoiescă a ne înapoia nrl acesta, ca să-i ștergem din registrul abonanților. Dela aceia, cari nu ni-au respuns costul de abonament, il vom incassă prin ramburse poștale, căci à conto nu putem să dăm foia ni-menuia.

În administrațiunea noastră se mai allă de vëndare: „Catastihul Dracului“ călindar glumet pe anul 1883, prețul 40 cr.

Redacțiunea Familiei.

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Hollósy in Oradea-mare. Strada principală nr. 274.